

FRANCESC TODÓ

FRANCESC TODO

Segle XX - Segle XXI

FRANCESC TODO

Segle XX - Segle XXI

CATÀLEG

Edició

Museu de Tortosa
Ajuntament de Tortosa

Museu de l'Ebre
Amics i Amigues de l'Ebre

Coordinació

Núria Segarra

Disseny

Jaume Martínez

Fotografia

Vlad Pop

Textos

Àlex Mitrani
Lluís Maria Todó
Jaume Rocamora
Núria Segarra
Gerard Vergés

Les obres *Paisatge amb barques* i *Hotel Marina* formen part de la col·lecció del Museu de Tortosa; *Plaça del silenci* pertany a la col·lecció de Neus Anglada; *Maquinació* pertany a la col·lecció de M. Cinta Todó; *Estació de radar* pertany a la col·lecció de Joan Todó; *Estació de servei*, *El sífo blau* i *Homenatge als Beatles* pertanyen a la col·lecció d'Oriol Todó; *Bobinadora tèxtil*, *Bus submergit*, *The Fountain*, *La llotja del Parc* i *Tortosa* pertanyen a la col·lecció familiar Julve-Villó; la resta d'obres pertanyen a la col·lecció de l'artista.

Correcció

Miquel Estrampes

Impressió

Imprempta Querol, SL

Dipòsit Legal

DL T 492-2015

EXPOSICIÓ

Francesc Todó
Segle XX - Segle XXI

09/05/2015 – 05/07/2015
Sala Antoni Garcia del Museu de
Tortosa

Museu de l'Ebre

Producció

Museu de Tortosa
Ajuntament de Tortosa

Museu de l'Ebre

Amics i Amigues de l'Ebre

Coordinació

Joan Antoni Blanc
Núria Segarra

Amb el suport de:

ÍNDEX

Presentació Ferran Bel i Accensi Alcalde	9
Francesc Todó. Voluntat i memòria Jaume Rocamora Amics i Amigues de l'Ebre	11
Francesc Todó. Segle XX – Segle XXI Núria Segarra	13
Francesc Todó: La bellesa com a resistència Àlex Mitrani	14
Saber mirar Lluís Maria Todó	17
Segle XX	21
Segle XXI	47

Ara fa tres anys vaig encarregar a Francesc Todó un oli per al meu estudi. El tema havia de ser un prestatge amb llibres. És a dir, llibres pintats sobre llibres reals, llibres pertot arreu, llibres que ens fan lliures.

La tela, allargassada (35 x 120), conté trenta-tres volums, en el llom d'alguns dels quals pot llegir-se l'autor o el títol: Joan Vinyoli, Paul Klee, Bruckner, García Lorca, Kavafis ...

Anant més enllà, permeteu-me reproduir unes paraules meves anteriors sobre l'estimat artista tortosí: "La seva obra em recorda (tot i ser també dos pintors ben diversos) els llenços de l'italià Morandi. Perquè Todó i Morandi construeixen les seves natures mortes sobre formes depurades. Amb una diferència bàsica: si Morandi és l'opacitat, Todó és la transparència; si Morandi és daurat, Todó és blau pur; si Morandi és dens, Todó és aeri. Estic parlant, no caldria ni dir-ho, de pintors d'altura."

"Pintura de llibres" Gerard Vergés

Francesc Todó. La Realitat Transfigurada, 2003

L'any 2012 vam obrir les portes al públic del Museu de Tortosa a l'antic escorxador amb la voluntat no solament de recuperar un equipament imprescindible per a Tortosa, sinó amb l'objectiu, a través del Museu, d'endegar i concretar projectes de futur arrelats en la nostra història.

Ajustant-se a aquesta línia d'actuació i amb la certesa d'acomplir un deure que té la ciutat, ens omple de goig retre un homenatge a Francesc Todó. Els motius són obvis i diversos; evidentment, la seva trajectòria artística i l'excel·lència de la seva obra, però també la voluntat i la constància de sentir-se i presentar-se com a pintor tortosí que l'artista ha manifestat tota la vida. Cal recordar que, tot i haver nascut a Tortosa el novembre de l'any 1922, va marxar cap a Barcelona amb la seva família als nou anys i és allí on ha desenvolupat la seva carrera artística.

Tot i així les relacions amb els seus orígens s'han anat mantenint tant a nivell afectiu com professional. Només cal recordar els contactes amb el grup d'artistes tortosins que formaven Delta 51 en els anys de postguerra o la posterior relació amb el Club Universitari, entre d'altres.

Ha estat summament gratificant haver dut a terme aquest projecte conjuntament amb Amics i Amigues de l'Ebre, i aprofito per agrair-los que propiciessin l'esdeveniment.

Volem agrair sincerament a l'artista l'estima que ha demostrat al llarg de tota la seva vida a la ciutat, i la generositat que novament demostra en cedir-nos un important nombre d'obres de la seva col·lecció particular per tal que ens retrobem amb una mostra molt representativa del que Francesc Todó ha pintat en la seva brillant trajectòria. Vull també agrair especialment la col·laboració de la família i de tots aquells que estimen el mestre i que han fet possible les exposicions que avui podeu visitar a la Sala Antoni Garcia del Museu de Tortosa i al Museu de l'Ebre.

Ferran Bel i Accensi

Alcalde

FRANCESC TODÓ VOLUNTAT I MEMÒRIA

La trajectòria acollida per Amics i Amigues de l'Ebre fou, i és des del seu inici, recuperar la memòria del riu i de tot el curs de la seva influència. Així, una feina cabdal ha estat produir exposicions pròpies que certifiquessin tot el que suposa el riu Ebre a Tortosa; complementada per la difusió de les arts creatives d'ampli abast: locals, estatals o internacionals.

Per tant, la direcció del Museu de l'Ebre, amb Amics i Amigues de l'Ebre, preocupats com estem per mantenir la memòria cultural i artística de les nostres terres, creiem que tenim l'obligació de recuperar, i es feia evident, si cal un cop més, un pintor emblemàtic: Francesc Todó. I a més, l'Ajuntament de Tortosa es fa còmplice de la proposta que vam fer en el seu dia sobre l'exposició del circuit vital de la seva obra.

El nostre pintor, modest, prudent, es mereix aquest homenatge per la seva llarga trajectòria, per haver creat, i estar acomplint, una sòlida obra pictòrica i, també, perquè no ha oblidat mai els seus orígens: Tortosa.

Actualment l'artista, des del seu tranquil estudi, embolcallat per un paisatge bucòlic, continua treballant amb una forta voluntat per deixar memòria de la llum; aquesta llum que possibilita que gaudim del paisatge, del seu paisatge real i molt personal, interpretat estrictament sota el seu reglament pictòric.

Amics i Amigues de l'Ebre ens sentim satisfets perquè quan es fa pinya per la cultura, es poden aconseguir esdeveniments com aquests, de col·laboració. En aquest cas, tot organitzant dues grans exposicions. A les sales del Museu de l'Ebre s'exhibiran les pintures més actuals i al Museu de Tortosa, les obres històriques que certifiquen el volum de la seva creació artística.

Volem fer palès el nostre agraïment a Francesc Todó per la confiança i a l'Ajuntament de Tortosa per fer possible la posada en valor d'un dels nostres artistes més reconeguts actualment.

Jaume Rocamora

Amics i Amigues de l'Ebre

FRANCESC TODÓ. SEGLE XX – SEGLE XXI

Sota el títol Francesc Todó. Segle XX - Segle XXI, el Museu de Tortosa i el Museu de l'Ebre han endegat un projecte en comú, el d'apropar-nos a l'obra d'aquest artista nascut a Tortosa l'any 1922.

És també, sens dubte, un reconeixement a la seva trajectòria, a la de l'artista que ha conreat el gravat, l'escenografia o la il·lustració, però per damunt de tot la pintura. Som conscients que a Francesc Todó se li ha reconegut el mèrit en moltes ocasions, i ja des de 1961, any en què Pere Quart, Salvador Espriu, Joan Perucho, Gabriel Ferrater, Carles Barral, Gabriel Celaya, Jaime Gil de Biedma o José Agustín Goytisolo, entre d'altres, publicaven *Homenatge a Todó*, poemari dedicat a l'artista i il·lustrat amb els seus propis gravats.

Avui, el nostre vol ser un retrobament emotiu amb el pintor però també amb l'home que ha manifestat voler ser recordat com a pintor de Tortosa i bona persona. L'esforç recau en l'engrescadora tasca de redescobrir l'obra de l'artista i fer-la conèixer a través de les dues exposicions que il·lustren aquest catàleg, i tot un seguit d'activitats que apropen la figura de Francesc Todó a tots aquells que vulguin conèixer el degà dels nostres artistes.

No és el primer cop que podem veure les seves obres a Tortosa. Tot i que va marxar a viure a Barcelona als nou anys no ha deixat mai de considerar-se tortosí. Francesc Todó ha cultivat els vincles afectius amb la nostra ciutat a través de l'amistat amb artistes i escriptors com Joan Antoni Blanc, Frederic Mauri, Jaume Rocamora, Manuel Pérez Bonfill o Gerard Vergés entre d'altres, però també hi ha mantingut vincles professionals. Todó és considerat membre del grup de pintors tortosins creat a la postguerra, Delta 51. Exposà a la Biblioteca Popular de Tortosa amb Carles Vallès l'any 1953 i a principi dels anys seixanta a l'Institut Joaquim Bau. També l'any 1953 participava i guanyava el premi de pintura del V Saló Comarcal d'Art Contemporani organitzat per l'Ajuntament de Tortosa i el Cercle Artístic. Participà en els cicles de conferències organitzades pel Club Universitari l'any 1954 i anys més tard, el 1965, era present

en l'exposició col·lectiva que presentava Estampa Popular Catalana a Tortosa. Cal destacar, però, l'exposició retrospectiva que l'any 1984 organitzava el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i que es va inaugurar a Tortosa per viatjar posteriorment per la resta del territori català.

Avui, una mostra de la seva pintura, que inclou obres produïdes des dels anys 40 del segle passat fins als nostres dies, s'exposarà en dos espais de la ciutat, la Sala Antoni Garcia del Museu de Tortosa i el Museu de l'Ebre.

A la Sala Antoni Garcia del Museu de Tortosa, es presenta la mostra Francesc Todó. Segle XX, amb una vintena d'obres d'entre els anys 1948 i 2000, que il·lustren la particular concepció que Francesc Todó ha tingut de la pintura en diferents moments de la seva llarga trajectòria: paisatge de factura postimpressionista, obra d'un marcat ingenuisme que configura part de la producció dels anys 50, l'eclosió en l'obra de les màquines entre 1956 i 1964, obres de la dècada dels 60 amb una capacitat de síntesi que l'apropen a l'abstracció, per a continuar amb el període en què expressa una singular fascinació pels objectes a través de les inconfusibles natures mortes que evolucionaran cap al lirisme, cap a la representació de la seva visió més íntima del món i de les coses.

Al Museu de l'Ebre, Francesc Todó. Segle XXI, s'exposa una mostra de la producció pictòrica dels darrers 15 anys. Les obres, de caràcter figuratiu i geomètric, tenen com a temes les natures mortes, compostes amb objectes impregnats de vivències, i els paisatges, on l'arquitectura esdevé protagonista. Tot plegat il·lustra l'excel·lència i la continuïtat de la seva trajectòria, i esdevé immillorable prova del fet que Todó avui pinta i que setanta anys d'ofici no han fet més que avivar-li l'entusiasme per la pintura.

Representant de l'avantguarda figurativa de postguerra al segle XX i pintor amb veu pròpia, reconeguda i reivindicada al segle XXI, Francesc Todó torna un cop més a Tortosa.

Núria Segarra

FRANCESC TODÓ: LA BELLESA COM A RESISTÈNCIA

Ara ho veiem, amb la distància dels anys: a Francesc Todó l'ha impulsat un objectiu, la bellesa. No una bellesa ideal, metafísica, impossible, l'absolut misteriós que cercava Rothko, però tampoc una bellesa merament anecdòtica, material o carnal, com la que ens adoctrina des de la publicitat. Senzilla i present, refinada però elegantment discreta, la bellesa que evoca Todó resulta d'una destil·lació lírica de la realitat, d'un elogi de la proximitat, del present, del treball.

La pintura de Todó té la principal de les virtuts que ha de tenir una obra per a resistir el pas del temps que ha de venir: una capacitat per captivar, per atrapar la mirada i fer-la transitar per territoris imaginats en els quals ens plau pensar, on volem viure, on podem pensar que viuríem. Aquí no hi jugen cap paper el desig ni la desmesura. Per això aquesta obra transmet placidesa i serenor. La saviesa estètica de Todó és el resultat de tota una vida. Aquesta doble exposició és una magnífica ocasió per a copsar la coherència i la riquesa de l'obra de Todó i ens obliga, un cop més, a valorar la seva importància en la història de l'art català.

Todó formà part d'un moviment de recuperació (de restauració, reivindicació i reconstrucció) de la pintura moderna que havia vist la seva evolució trencada per la guerra civil i la postguerra franquista. La generació dels artistes nascuts als primers anys de la dècada de 1920 féu eclosió al primer Saló d'Octubre de Barcelona, el 1948. A partir d'aquell moment, amb l'impuls de l'entusiasme col·lectiu i el desig de sobreposar-se a una situació culturalment (i històrica) miserable, es multiplicaren les complicitats, les iniciatives i els esforços. Enfront d'altres opcions potser majoritàries com la surrealista o el primitivisme, Todó preferí anar a la

font cezanià per fer una pintura sintètica, essencial, però consistent i estructurada. Poc després, va practicar una figuració que mostrava trets d'un ingenuisme delicat, hedonista i alegre. Una obra com *Hotel de la Marina* pot semblar avui d'una innocència inofensiva, apartada de l'avantguarda, però corresponia llavors a una de les opcions de modernitat, la d'un lirisme deliberadament prosaic molt diferent de les pretensions pomposes tant de certs moderns com de gust conservador llavors majoritari. En una fotografia de l'època, veiem l'escultor Àngel Ferrant observant amb força interès justament aquesta peça amb l'artista. Todó acabava d'il·lustrar *Diana i la mar morta* (1953), de Joan Perucho, un exercici poètic basat en el descobriment de la quotidianitat i el rebuig de qualsevol mena de pathos romàntic. Aquesta via ja feia interessant l'aportació de Todó, però va quedar arraconada per la dinàmica de l'avantguarda als anys següents. Amb la definitiva apropiació oficial de la pintura moderna arran de la II Bienal Hispanoamericana s'imposa l'abstracció com a model. Com a resposta, la Sala Vayreda presentà un grup d'artistes que es definirien per la seva proposta moderna però moderada. Entre ells hi trobem l'Albert Ràfols-Casamada, just abans de passar ell també a l'abstracte (malgrat que en aquells temps la dicotomia figuratiu-abstracte es va considerar decisiva, avui amb més perspectiva som conscients de la gran proximitat entre poètica d'ambdós artistes i amics), Maria Girona, Xavier Valls o Ramon Rogent.

Todó començà llavors un gir que es confirmà cap al 1957, quan entra en l'etapa dita de les màquines. En perfecta i fidel continuïtat, preserva la seva gamma cromàtica suau i el seu lleu distanciament irònic, mantenint el fort sentit estructural. Però ara empra un llenguatge més lineal, on el dibuix és fonamental, no sense una possible influència de l'immens i enginyós il·lustrador que fou Saul Steinberg, a banda d'un retrobament

amb la musicalitat d'un Paul Klee. El nou registre iconogràfic de Todó desperta l'entusiasme de part de la crítica i de certs sectors intel·lectuals que en fan una lectura ideològica. Per a un Josep Maria Castellet, que en aquells anys contribueix a definir teòricament una alternativa realista, social i moderna a la deriva esteticista de l'informalisme, Todó esdevé un model, un referent. El problema de l'art social o de l'art enrolat, tal com el planteja Alexandre Cirici, era, al voltant dels anys 1960, un debat fonamental per a una avantguarda que havia de tenir un sentit crític i ideològic. Poetes, arquitectes i escriptors s'interessen fortament per Todó, però potser el carreguen de funcions polítiques que no eren les seves i això tal vegada va perjudicar a la llarga la seva recepció crítica. Això no obstant, el període és brillantíssim pictòricament per a Todó i es perllonga durant els anys seixanta amb obres que incorporen, de manera molt personal, la poètica i la iconografia del Pop Art.

Els anys setanta, però, representen un temps de recolliment, de ponderació de la mateixa independència respecte a les exigències col·lectives, de vegades forçades i formulàries, que tot exercici d'avantguarda implica. Todó entra a la maduresa i avança refinant cada cop més la seva factura, retrobant-se amb l'esperit de proximitat domèstica dels seus inicis. A mesura que passen els anys, curiosament, l'obra de Todó va recuperant, a un ritme íntim i orgànic, alguns dels temes i recursos dels anys maqui-nistes. També reapareix el diàleg amb les avantguardes de principi de segle, especialment amb el cubisme, del qual fa una relectura elegant, emparentada amb el sentit estètic d'un Juan Gris. A Todó els anys l'han millorat, han sofisticat la seva simplicitat, han confirmat la capacitat de retenir la tremolor del moment, la bellesa eterna, suspesa en el temps, d'allò més proper i quotidià.

La trajectòria i la densitat de l'aportació de Todó a l'evolució de la

pintura d'avantguarda en aquells anys cinquanta i principi del seixanta, així com el seu paper central en alguns del debat estètic i ideològics més crucials, tenen una rellevància en la història de l'art català recent que no es pot resumir en aquestes breus línies. En els anys a venir, un estudi més complet i ponderat del període centrarà aquesta aportació de Todó. Per la seva contenció, per l'herència cubista i la inspiració mediterrània, mesurada i continguda, s'ha pogut parlar de Todó com d'un continuador del noucentisme. Però la seva poètica és més íntima que cívica, és més sensible que racional, és més musical que pedagògica. Pertany a la genealogia de Morandi o de Ben Nicholson més que no pas a opcions benintencionades però adoctrinadores o rupturistes.

Els jardins de Todó, els seus interiors serens, l'ordre càlid i viu dels seus objectes, el fris que formen els llibres arreglats a la biblioteca, ens ofereixen una serenor que ens fa albirar la felicitat. Aquesta no es troba en l'exaltació sinó en el(s) equilibri(s). Ens permet descobrir uns paradisos insospitats perquè són propers i, potser, no hi havíem parat atenció. No és que el seus paradisos no tinguin ombres, ni que ens convidin a fer una construcció fictícia i endolcida de la vida (l'equivalent, més o menys culte, més o menys refinat, de l'entreteniment televisiu). Com en la cèlebre obra de Nicolas Poussin inspirada en Virgili, *Et in arcadia ego*, la mort, els desastres del temps també hi són presents, però l'artista ens dona, amb el seu exercici estètic, un instrument per a l'opció ètica de la felicitat, *malgré tout*.

Àlex Mitrani

Bibliografia essencial:

- Diversos autors. *Homenatge a Todó / Homenaje a Todó*. Barcelona: Joaquín Horta, 1961
- Bohigas, Oriol; Castellet, Josep Maria; Rodríguez-Aguilera, Cesáreo. *Tres ensayos polémicos sobre la pintura de Todó*. Barcelona: Joaquín Horta, 1961
- Cirici, Alexandre. *L'art català contemporani*. Barcelona: Edicions 62, 1970
- Llovet, Jordi; Iriarte, Joan. *Francesc Todó*. Barcelona: Àmbit, 1983
- Benet, Jordi; Espinet, Miquel; Susanna, Àlex. *Francesc Todó*. Barcelona: Sala Parés, 1990
- Medina, Raquel. *Francesc Todó. La realitat transfigurada*. Barcelona: Viena edicions, Diputació de Tarragona - Viena, 2003
- Mitrani, Àlex. *Utopies de l'origen. Avantguardes figuratives a Catalunya, 1946-1960*. Palau Moja, Barcelona: Generalitat de Catalunya, Departament de Cultura, 2006
- Mitrani, Àlex (ed.). *Todó, la música i la poesia*. Vic: Emboscall, 2007
- Mitrani, Àlex. *La modernitat tranquil·la*. Barcelona: Fundació EINA, 2009
- De la Torre, Alfonso (ed.). *Pre Pop 1965*. Madrid: Àmbito Cultural de El Corte Inglés, 2014

SABER MIRAR

Quan jo era un nen, la família Todó Garriga, composta pel *tiet* Paco, germà petit del meu pare, la seva dona Isabel i els seus fills Joan i Oriol, brillava en la meva imaginació amb un prestigi que me la feia envejar quan la comparava amb la meva. Nosaltres, els Todó Vila anàvem a missa cada diumenge i ells no; ells només eren quatre, nosaltres set, una família nombrosa, una tribu!; ells estivejaven a Cadaqués i nosaltres només a la Garriga; però per damunt de tot: ells eren artistes i vivien envoltats d'artistes, creadors i gent famosa, i nosaltres no. L'expressió facial i l'entonació que adoptaven els meus pares quan explicaven que el *tiet* Paco i els seus amics eren "intel·lectuals" era una manifestació de respecte que si es tenia amb un toc d'ironia reticent, era només per un pudor social que a mi no aconseguia enganyar-me. Jo coneixia el valor que els meus pares atribuïen a la creació artística, i sabia que per a ells estava al cim en la llista de mèrits.

Així, quan em deixava endur pel somieig, se m'apareixia que el *tiet* Paco i la *tiet*a Isabel vivien uns mesos a Cadaqués i uns mesos a Barcelona, però sempre habitaven en un interior ordenat, silenciós, impecablement savi i bonic, la mena d'interiors que generalment pintava el *tiet* Paco, també dit Francesc Todó, però que en aquell àmbit només hi podia accedir la raça encantada que evocaven els meus pares amb reverència i misteri: els intel·lectuals.

Com que de vegades ens curem d'algunes ximpleries, quan vaig ser més gran, va arribar un moment en què m'obligava a pensar que en definitiva aquell món de la brillantor social i cultural era una cosa molt relativa, una qüestió de perspectiva, per dir-ho així. En conseqüència, el meu enlluernament badoc davant del cercle d'artistes, arquitectes, poetes i editors en què vivien els Todó Garriga es podia considerar un fet en definitiva positiu, perquè em podia resultar estimulante, i que si jo creixia una mica més i feia alguna cosa de valor amb les habilitats que havia

heretat i procurat cultivar, aquest prestigi s'esvairia en el saber positiu, i la meua visió històrica posaria les coses al seu lloc.

Aquesta etapa també va arribar, i així vaig poder continuar admirant la pintura del Paco, la Isabel i el seu cercle de pintors, així com els llibres dels seus amics, alguns dels quals ara ja són clàssics, o bé l'empenta empresarial d'un o la bellesa i simpatia d'un altre, i tot plegat sense haver de patir com un esnob de novel·la. De retruc, vaig començar a admirar més de debò la pintura del meu oncle, que ja no em semblava l'evocació d'un món íntim i reclus, una mica com la música de Schubert que a ell tant li agrada, sinó una indagació sobre la realitat, sobre la vida i la mort de les coses, molt més rigorosa i molt més fonda del que pot semblar a una mirada distreta, també com la música de Schubert, però ara escoltada d'una altra manera.

L'atzar ha fet que en aquests últims anys el *tiet* Paco i jo hàgim coincidit llargues temporades al mas Pahí, al Baix Camp, a mig camí entre Barcelona i la seva Tortosa natal. Allà, en llargues converses sota els arbres, a les tardes d'estiu, després d'un matí de feina irrenunciable davant del cavallet, el pintor Francesc Todó, en alternança amb el *tiet* Paco, m'ha ensenyat moltíssimes coses que jo no sabia sobre la nostra família i sobre els seus anys de joventut i maduresa, sobre la seva manera d'entendre les coses i les persones.

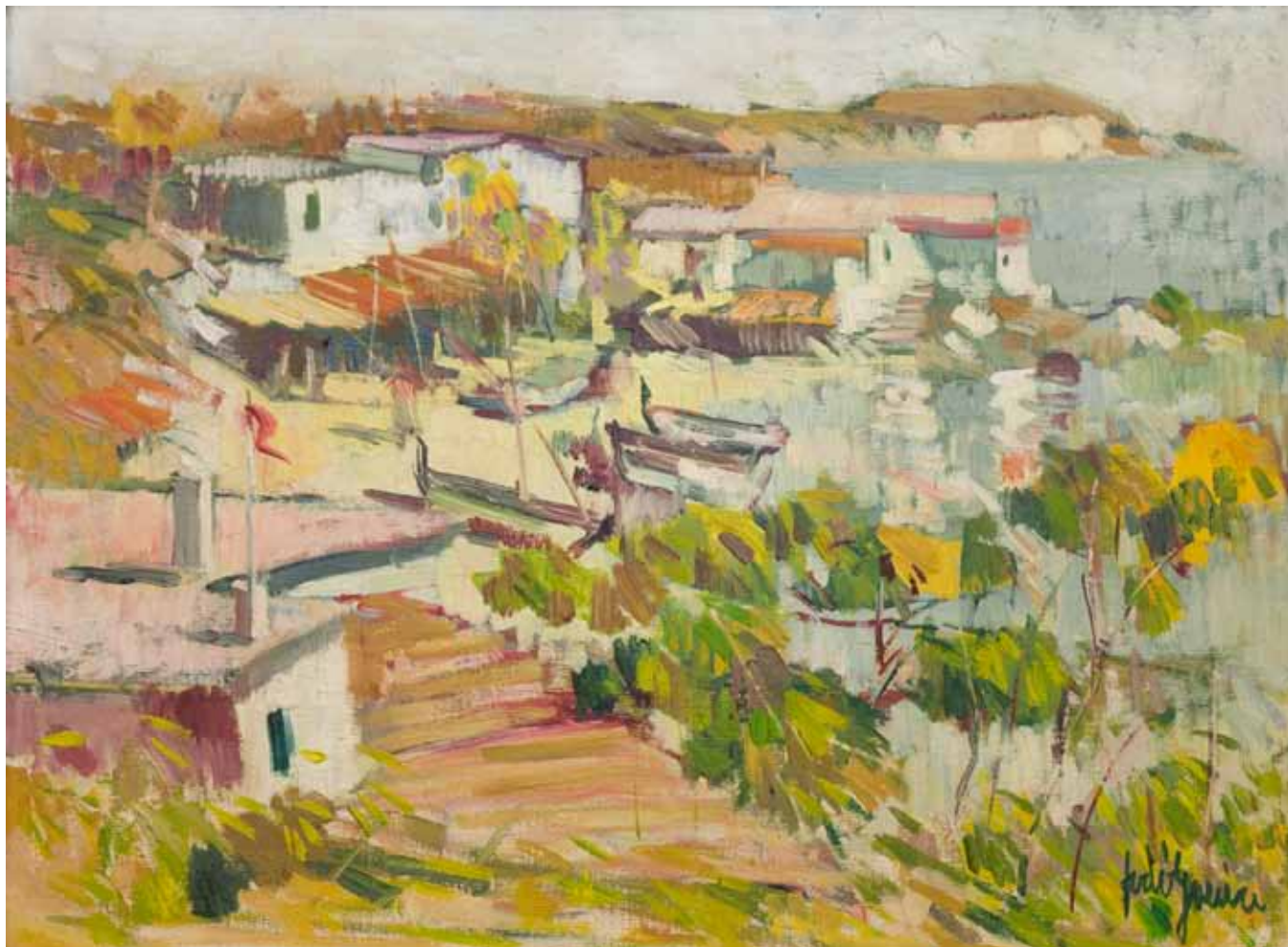
Així he hagut de rectificar alguns prejudicis que em tenien l'enteniment una mica encarcerat, i concloure que sí, que a la vista de la manera com ha evolucionat aquest país nostre, aquell esplendor que jo primer vaig atribuir i després negar al món dels intel·lectuals amics del *tiet* Paco al final ha resultat ser un esplendor ben real i perdurable, i que l'obra de Francesc Todó mereix ser admirada i estudiada des de molts angles, un dels quals pot ser aquesta evocació d'un moment en què aquest país era indubtablement més intel·ligent i més bell que ara.

Lluís Maria Todó

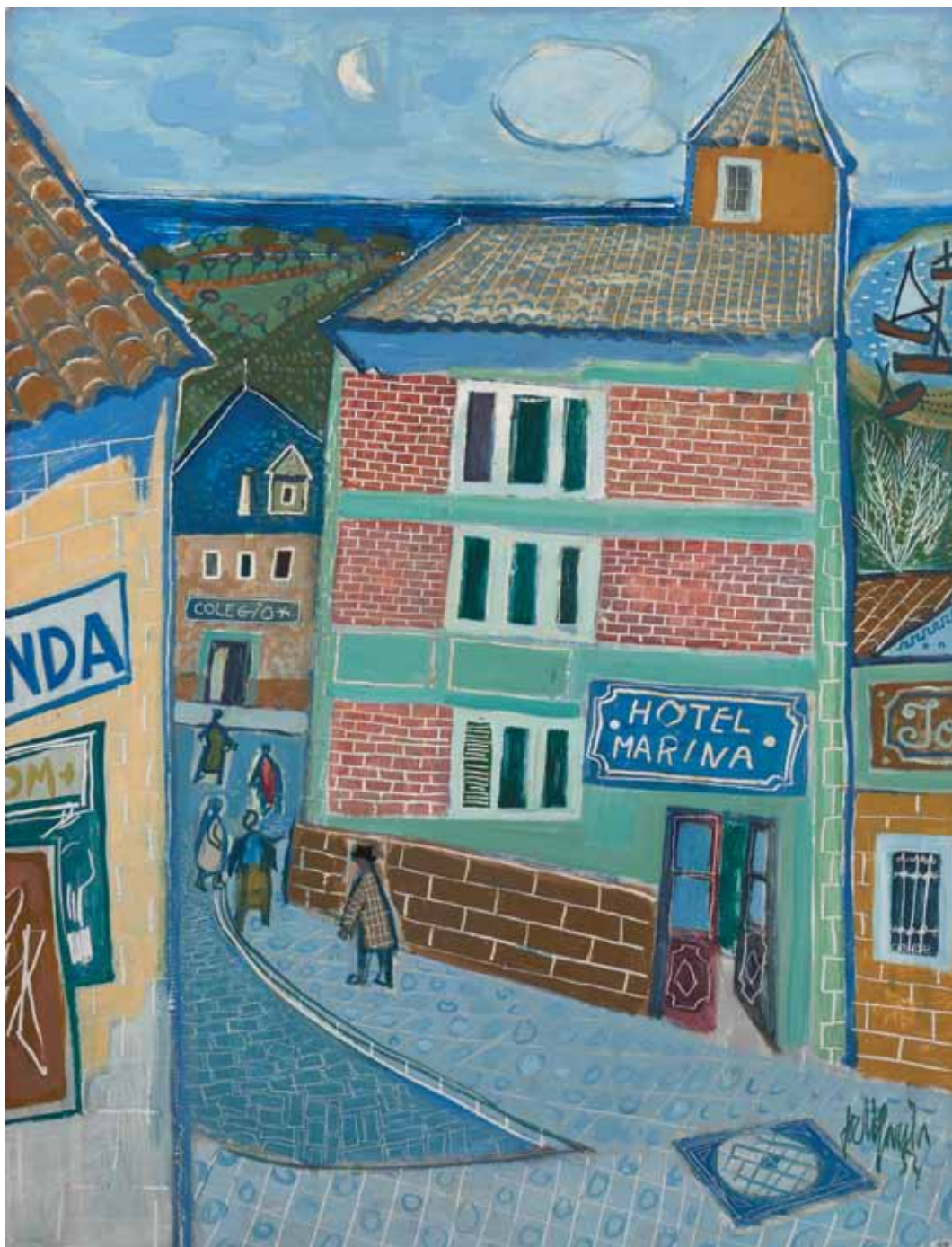

Segle XX

Paisatge amb barques
Cala Fornells, 1948 -1949
Oli sobre tela, 54 x 73

Hotel Marina, 1954
Oli sobre paper, 65'5 x 50

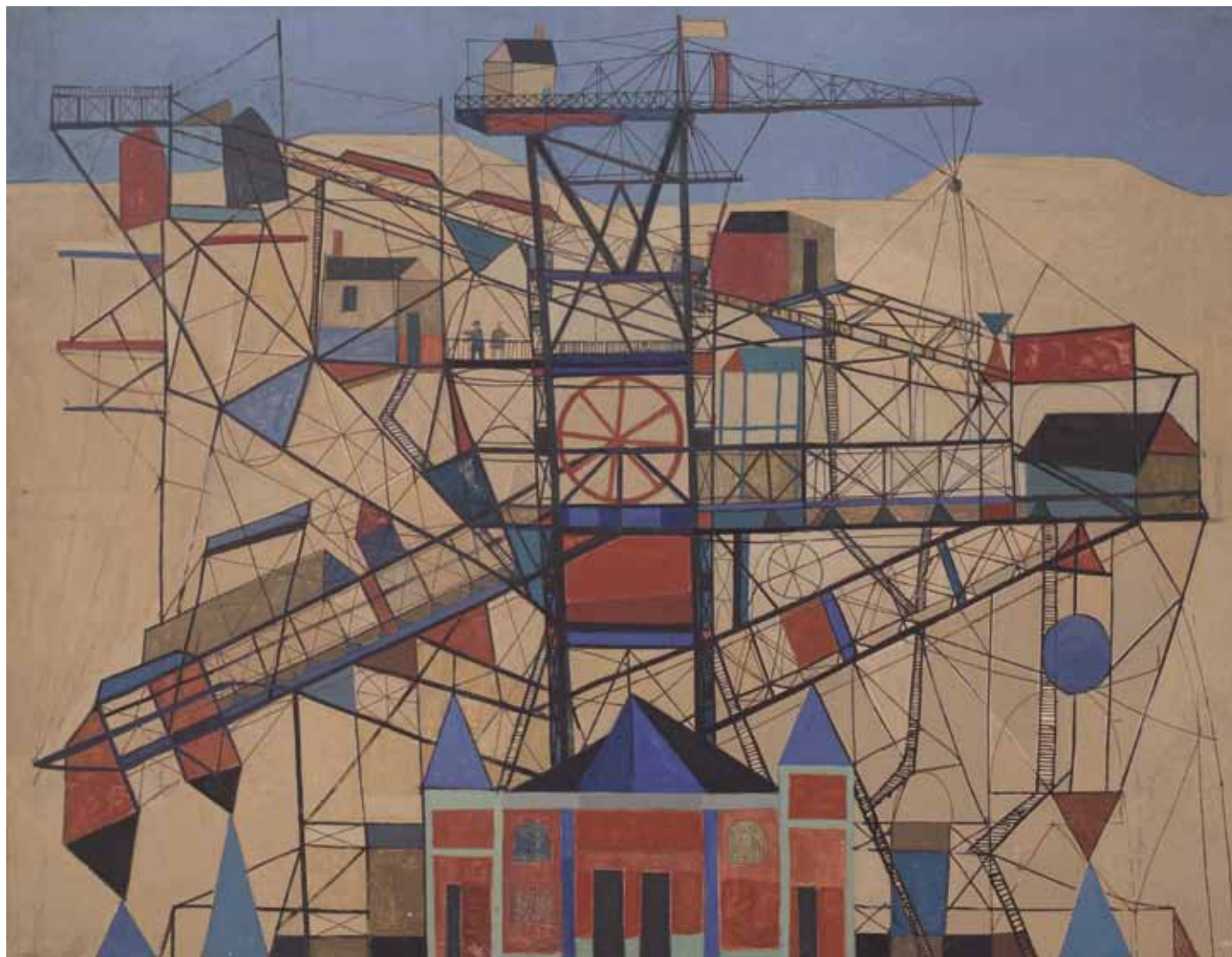
Carguero nocturno, 1954
Oli sobre tela, 38 x 46

Plaça del silenci, 1955
Oli sobre tela, 79 x 114

Màquina de llaurar, 1956
Trep sobre fusta, 41 x 33

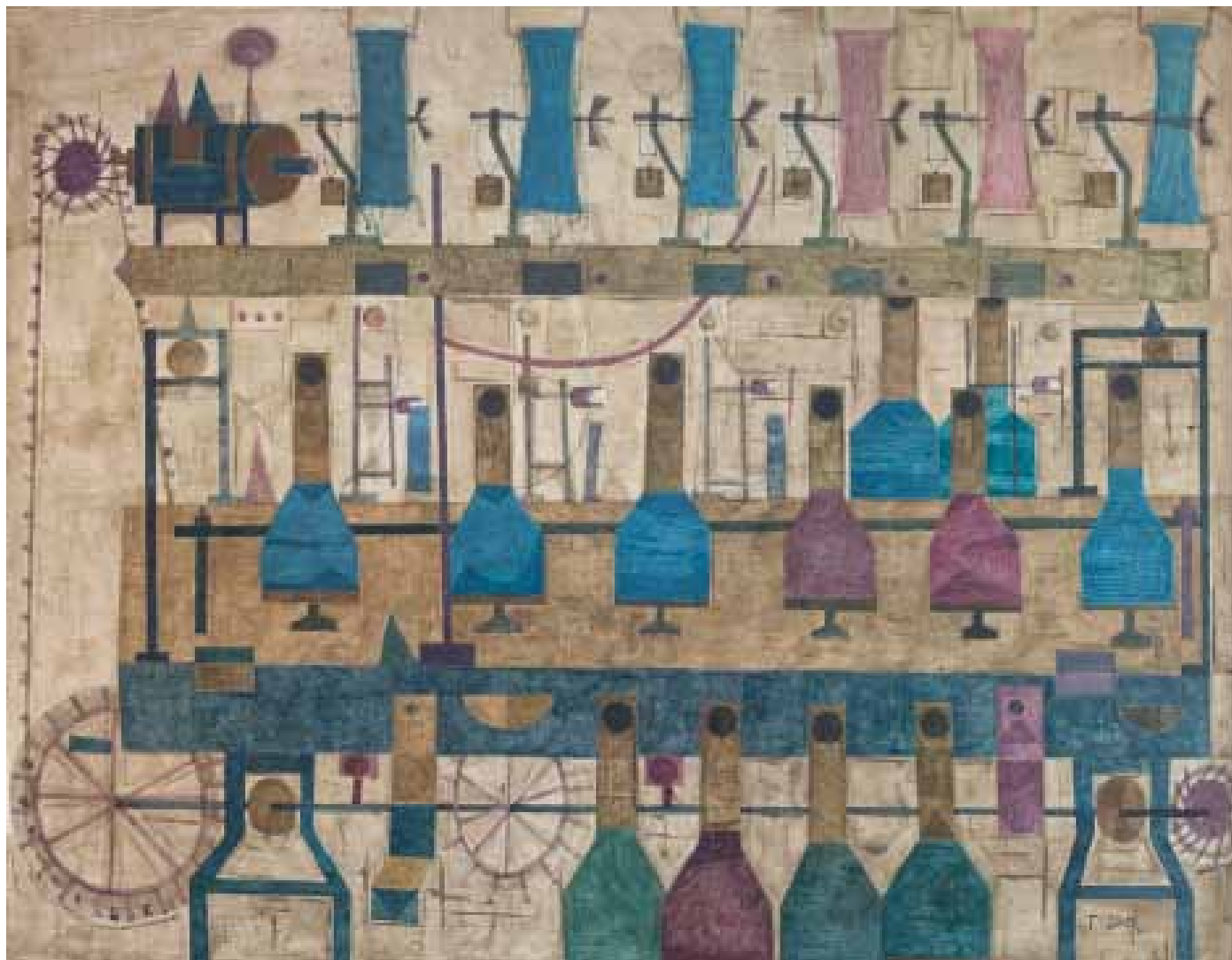
Maquinació, 1960
Acrílic sobre fusta, 89 x 116

Estació de radar, 1959
Tècnica mixta sobre fusta, 114 x 146

Estació de servei, 1960
Acrílic sobre tela, 114 x 146

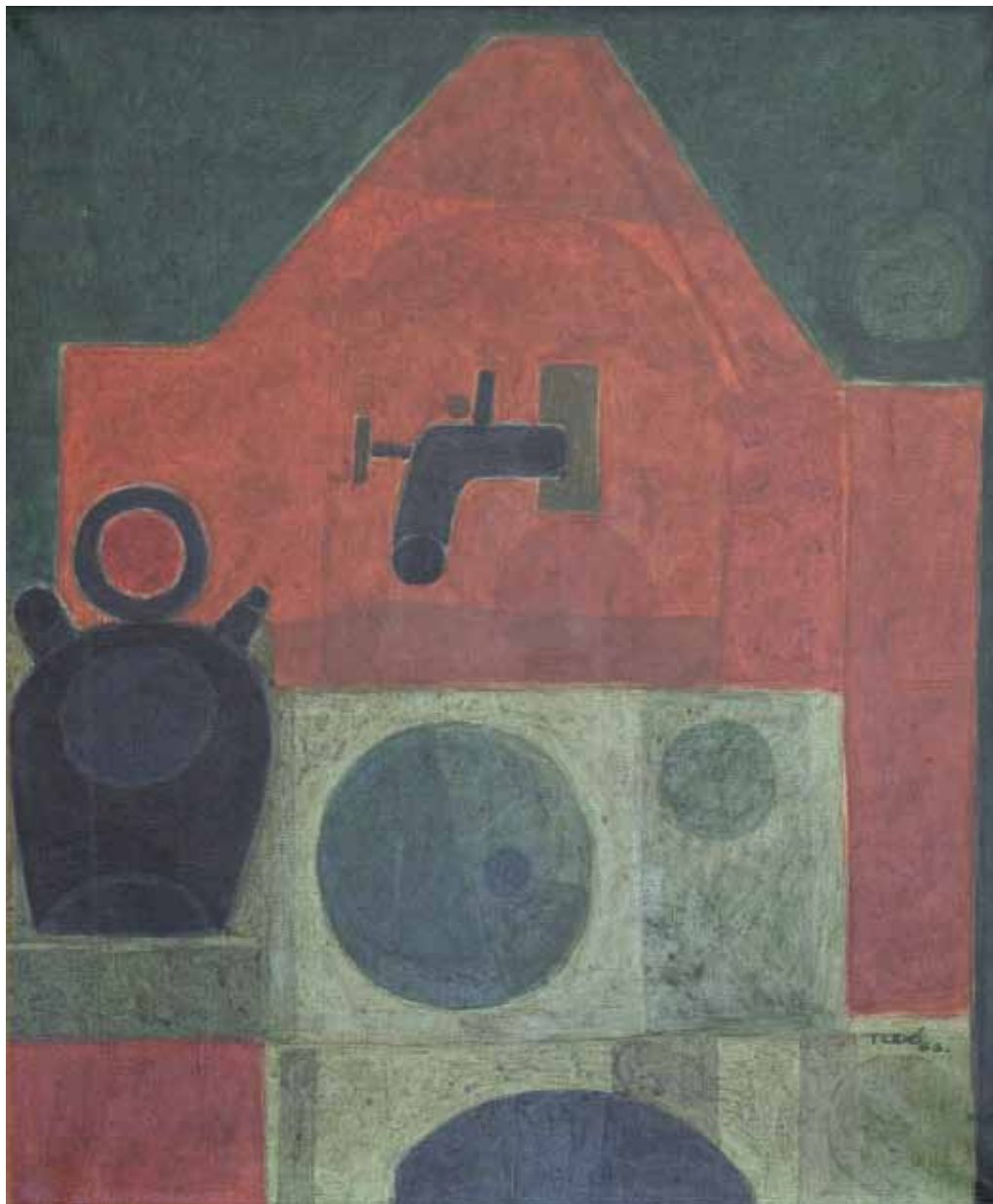
Bobinadora tèxtil, 1961
Acrílic sobre tela, 114 x 146

Bus submergit, 1962
Acrílic sobre tela, 116 x 89

La resclosa, 1963
Acrílico sobre tela, 116 x 89

The Fountain, 1963
Acrílic sobre tela, 65 x 54,5

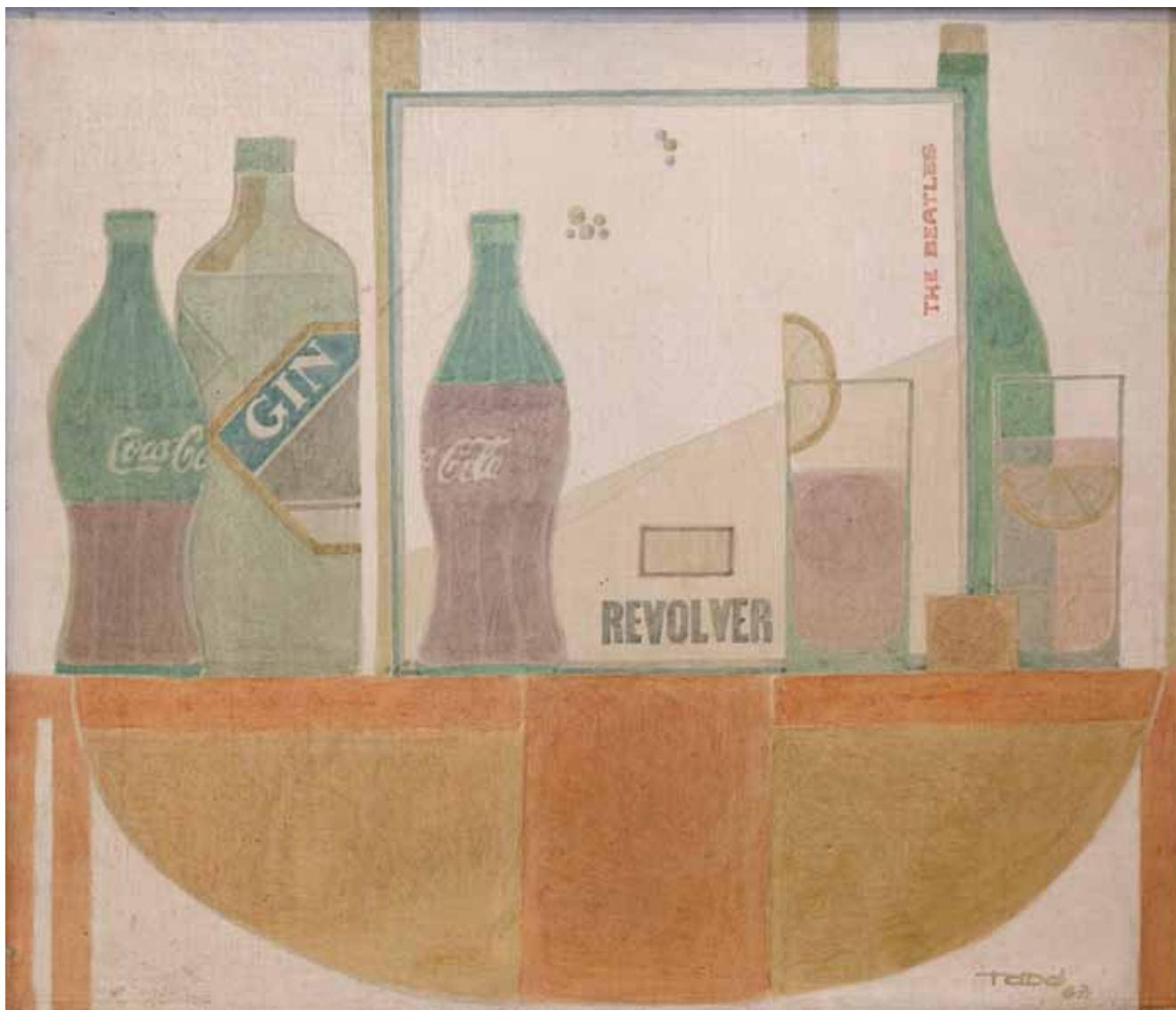
Les roques de Cadaqués, 1964
Acrílic sobre tela, 81 x 100

Pintura, 1965
Acrílic sobre tela, 116 x 89

El sífo blau, 1966
Acrílic sobre tela, 46 x 54

Homenatge als Beatles, 1967
Acrílic sobre tela 54 x 65

Homenatge a Josep Dalmau, 1975
Acrílic sobre tela, 65 x 81

Quadre cubista al cavallet, 1988
Acrílic sobre tela, 81 x 65

Carta Postal d'Unicef, 1991
Acrílic sobre tela, 70 x 70

Com un monestir, 1996
Acrílic sobre tela, 92 x 73

Pintura i dibuix del natural, 1996
Acrílic sobre tela, 81 x 65

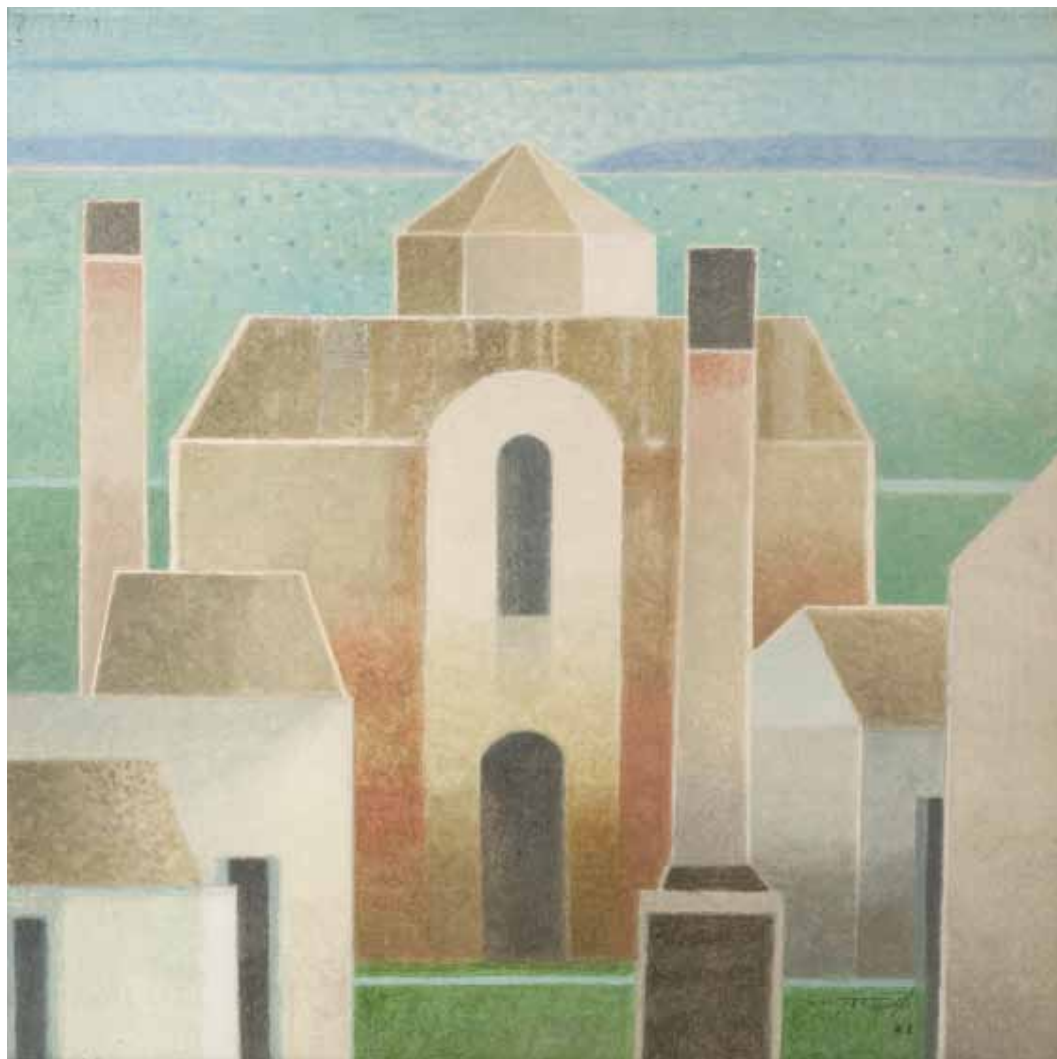

Cinc pinzells d'artista, 2000
Acrílic sobre tela, 73 x 73

Segle XXI

Fàbrica i dues xemeneies, 2001
Acrílic sobre tela, 55 x 55

Des del tren, 2002
Acrílic sobre tela, 73 x 92

Peu de taula, 2002
Acrílic sobre tela, 81 x 65

Tortosa, 2004
Acrílic sobre tela, 60 x 73

Estació i pont de les Borges, 2004
Acrílic sobre tela, 65 x 81

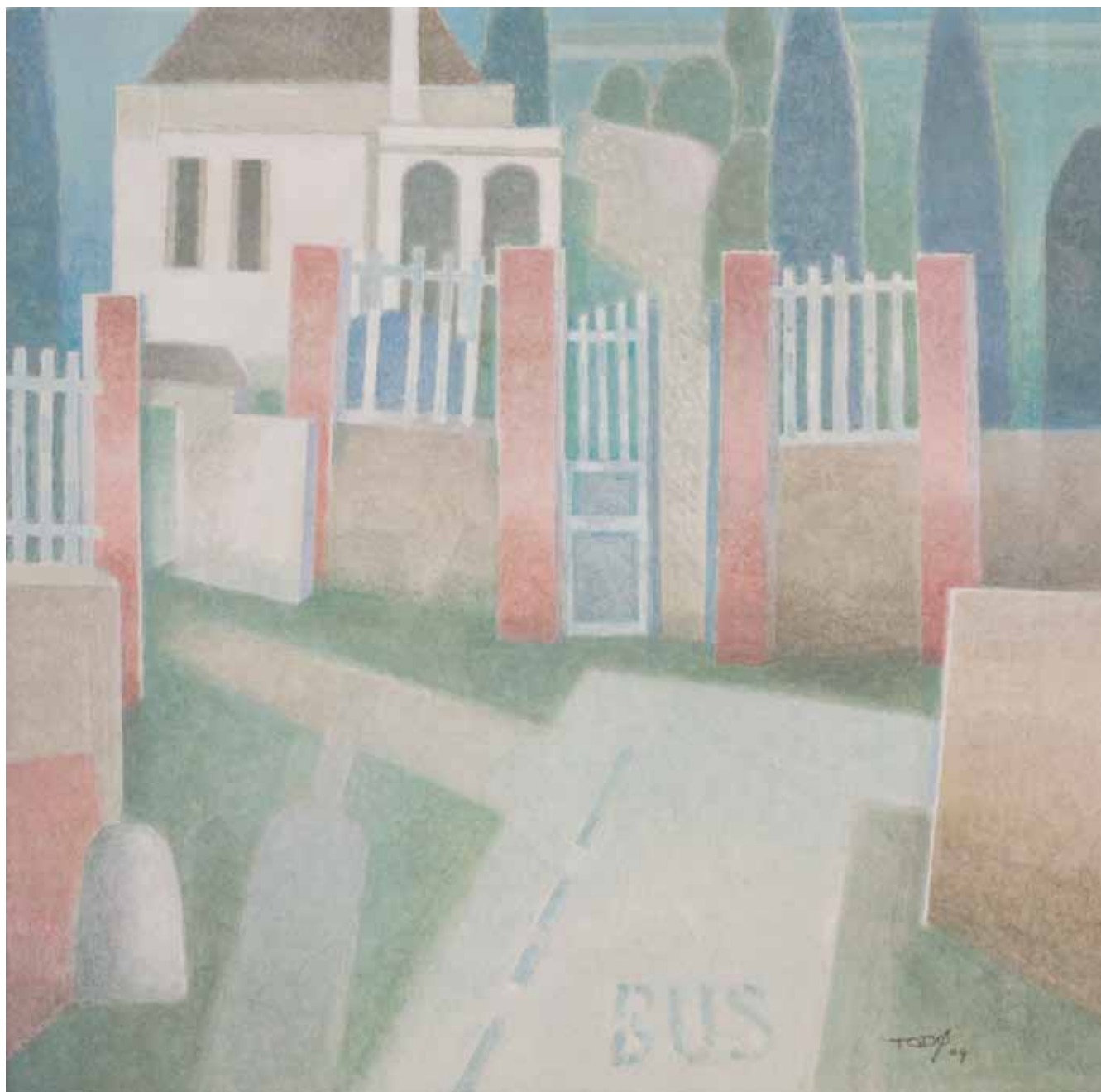
Estació fora de servei, 2005
Acrílic sobre tela, 60 x 60

Entrada a la fàbrica, 2007
Acrílic sobre tela, 54 x 65

La Ilotja del Parc, 2007
Acrílic sobre taula, 21 x 41

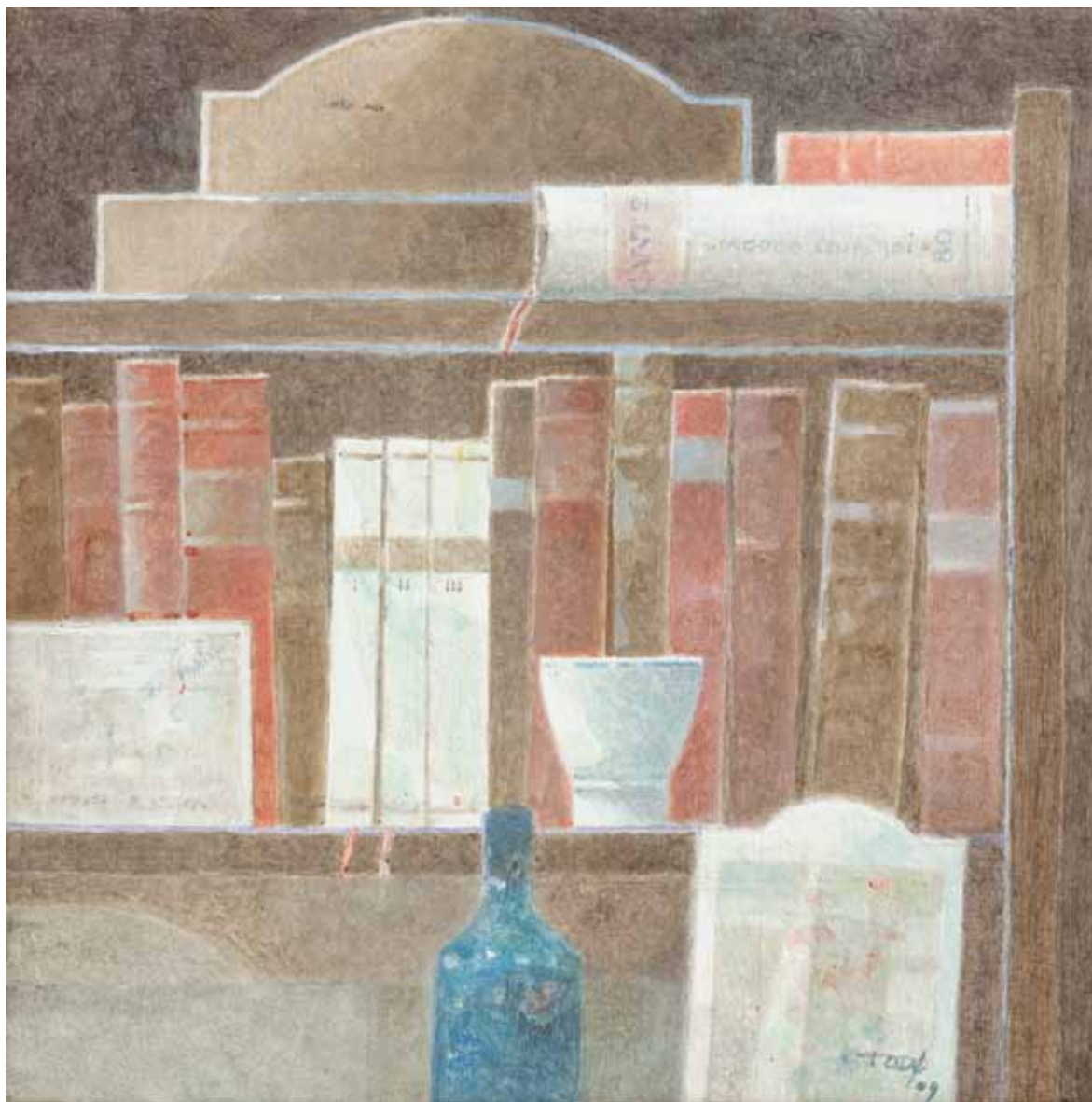
Cruïlles i reixes, 2009
Acrílic sobre tela, 70 x 70

El mas de la bella jardinera, 2009
Acrílic sobre tela, 80 x 80

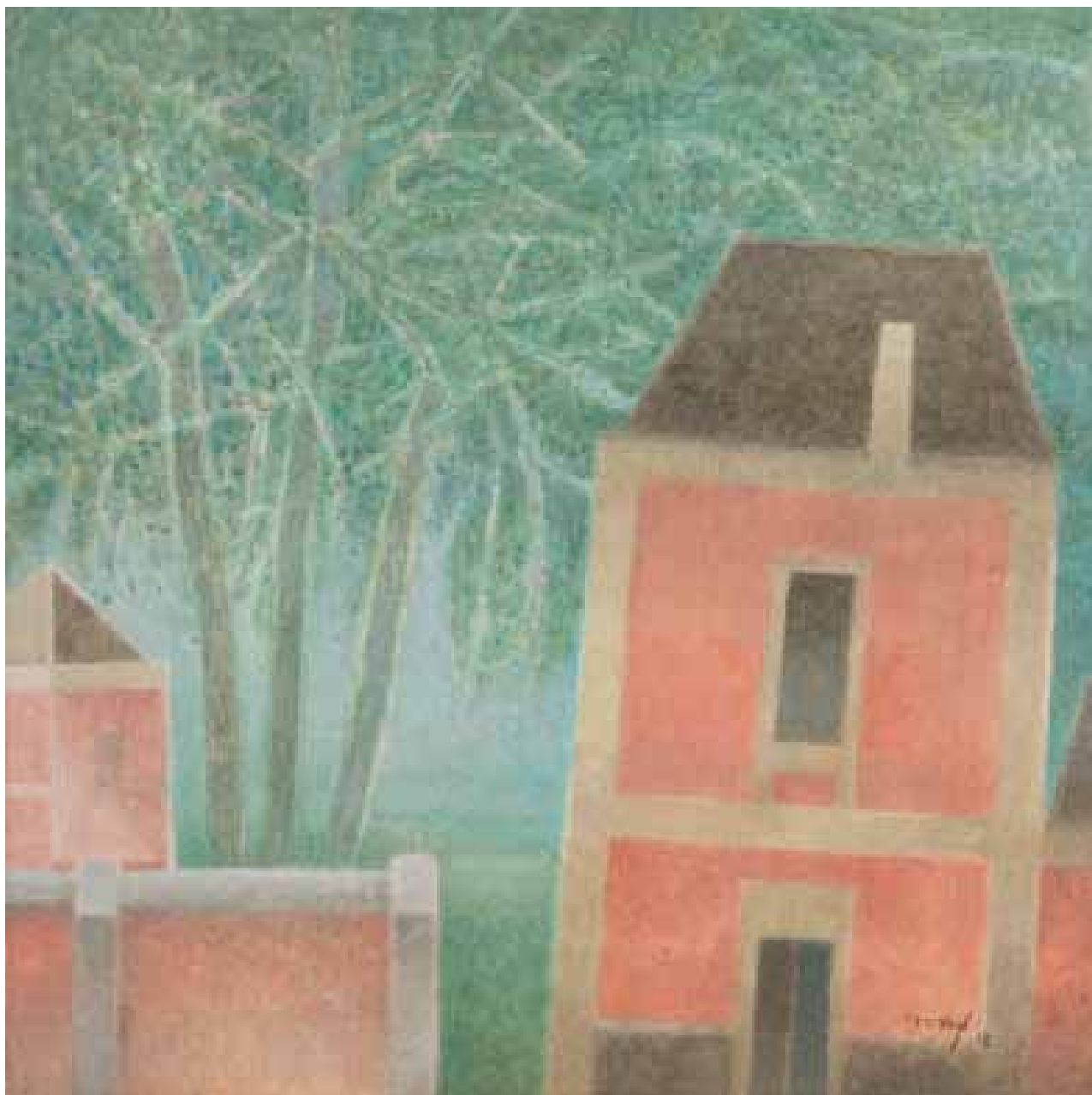
Ampolla de bar, 2009
Acrílico sobre tela, 75 x 75

Llibres i poemes de G. Leopardi, 2009
Acrílic sobre tela, 50 x 50

Una copeta al jardí, 2010
Acrílic sobre tela, 100 x 100

Els pins de l'estació, 2012
Acrílic sobre tela, 73 x 73

Taula lacada en vermell xinès, 2013
Acrílic sobre tela, 60 x 73

El bon vi fa el bon llatí, 2013
Acrílic sobre tela, díptic 38 x 46 c.u.

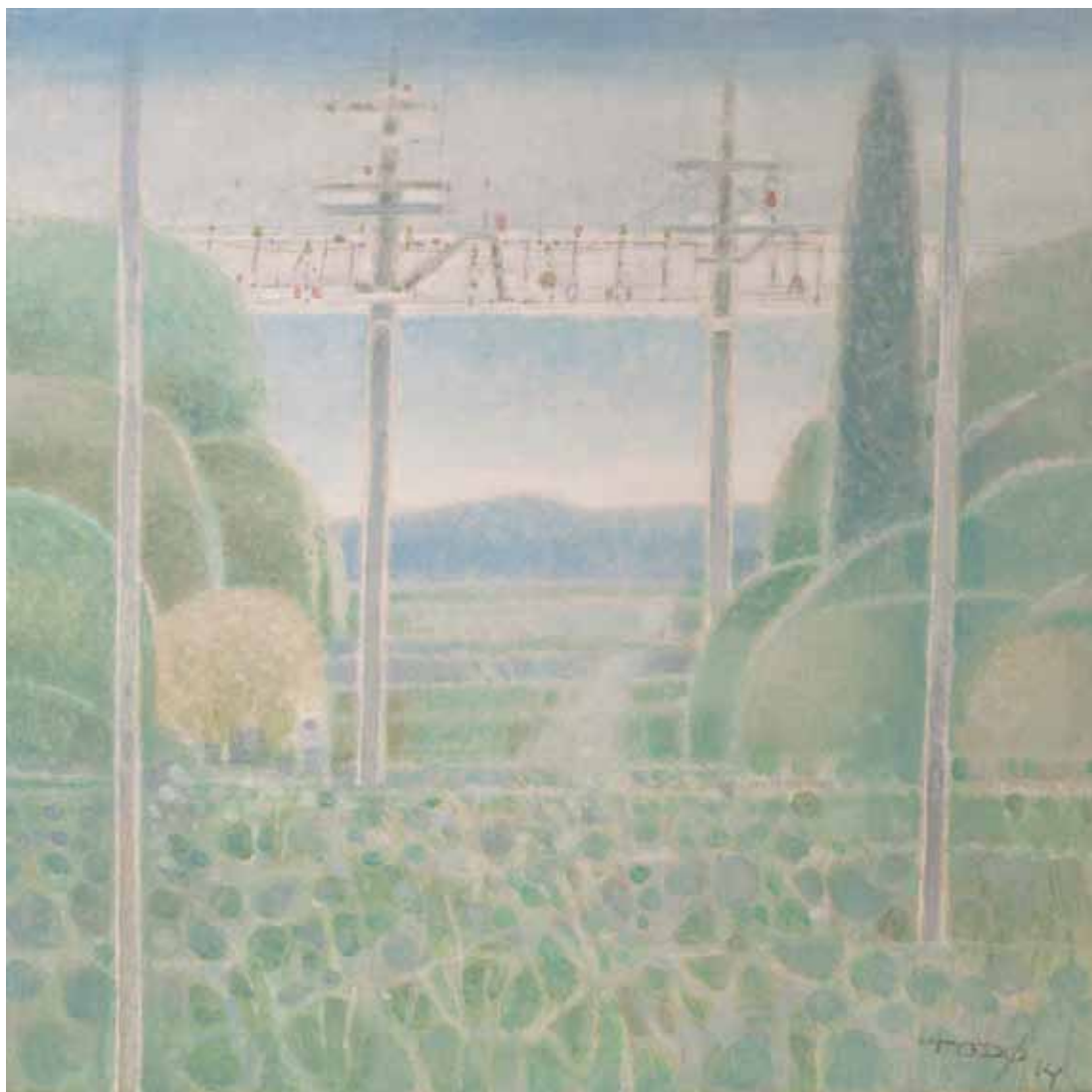
Tal com raja.com, 2013
Acrílico sobre tela, 38 x 46

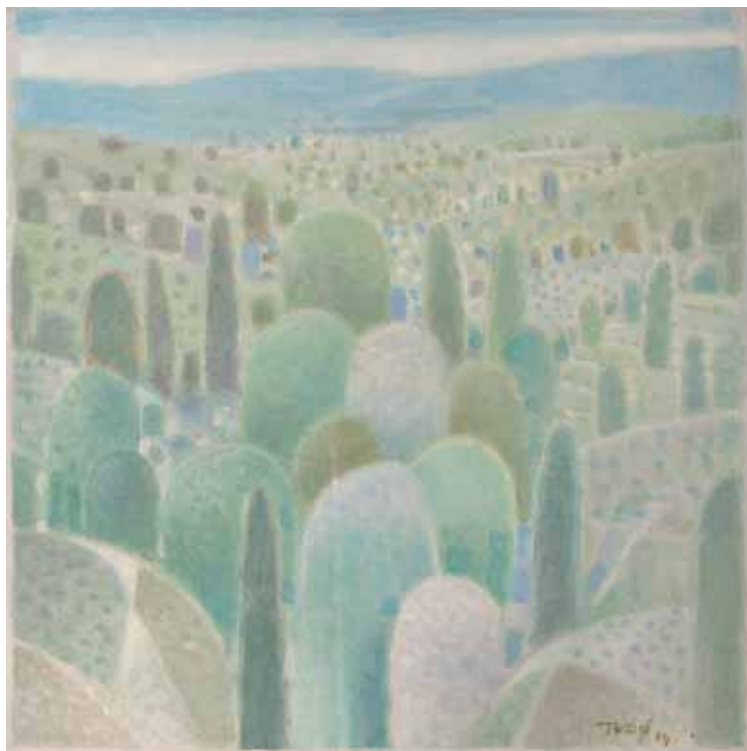
Direcció a la Pineda, 2013
Acrílic sobre tela, 46 x 55

Tres pinzells que treuen fum, 2014
Acrílic sobre tela, 38 x 46

Compte, pas a nivell, 2014
Acrílic sobre tela, 50 x 50

L'esplendor d'abril, 2014
Acrílic sobre tela, díptic 50 x 50 c.u.

Més és més, menos és menys / Pinzells al pot, 2014
Acrílic sobre tela, díptic 40 x 40 c.u.

La gran avaria elèctrica, 2014
Acrílic sobre tela, 50 x 50

